

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/344/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614205097
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614205097.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, proti odporcovi: T. I., bytom R., M. R. Z. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného: JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 652,81 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/184/2014 - 49 zo dňa 15. januára 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania v sume 59,87 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 652,81 eur s príslušenstvom.

Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ dňa 15.11.2009 s odporcom uzavrel úverovú zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Úverové zmluvné podmienky. Išlo o zmluvu o revolvingovom úvere a zmluvný úrok ako cena za poskytnutie revolvingového úveru bol dohodnutý v Úverových zmluvných podmienkach. Odporca porušil zmluvne dohodnuté podmienky a dostal sa s úhradou svojho zmluvného záväzku do omeškania. Prostredníctvom úverovej karty čerpal odporca poskytnutý revolvingový úver vo výške 1.027,08 eur a vrátil navrhovateľovi 603,91 eur. Odo dňa omeškania odporca bol o výške svojho dlhu informovaný v pravidelných mesačných výpisoch z úverového účtu a vyzývaný k jeho úhrade. Odporca ani napriek uvedenému neplnil svoju povinnosť riadneho a včasného splácania úveru a navrhovateľ ho vyzval listom z 29.10.2012 k splateniu celého zostatku úveru vo výške 736,35 eur v lehote 15 dní odo dňa odoslania výzvy. Navrhovateľ si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. k 13.11.2012 (15. deň odo dňa odoslania Výzvy k splateniu celého úveru). Zo splátkového kalendára vyplýva, že navrhovateľ voči odporcovi evidoval dlh vo výške: istina vo výške 603,91 eur, poplatok za výpis z účtu vo výške 2,98 eur, úrok za hotovostné transakcie vo výške 45,43 eur, úrok za poisťné vo výške 0,43 eur, úrok za nevyužitú GP - poisťné vo výške 0,06 eur. Zmluvné strany uzatvorili zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru I a zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru II a to s úverovým rámcom a s pravidelnými mesačnými

splátkami vo výške dohodnutej v hlave 9 a 10 úverových podmienok spoločnosti. Odporca dostal revolvingový úver prostredníctvom úverovej karty za podmienok stanovených v hlave 9, 10, 11, 12 úverových podmienok navrhovateľa a pokiaľ ide o revolvingový úver II, za podmienok stanovených v hlave 14 úverových podmienok navrhovateľa. Z predtlačie úverovej zmluvy vyplýva, že odporca ako spotrebiteľ sa podpísal aj pod tú časť textu, ktorá bola vytlačená v dolnej časti zmluvy drobným, voľným okom takmer nečitateľným písmom a týkala sa iného právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti. Odporca ako spotrebiteľ nemal záujem uzavrieť zmluvu, ktorá v sebe obsahovala aj náležitosti iného právneho úkonu. Odporca nemohol vedieť, že spolu s úverovou zmluvou uzatvára aj zmluvu o revolvingovom úvere I, II. Odporca čerpal peňažné prostriedky vo výške 1.027,08 eur a zaplatil navrhovateľovi 1.238,01 eur. Navrhovateľ využil svoje postavenie ako dodávateľa a porušil zmluvnú slobodu odporcu tak, že mu nanútil podpisom jednej revolvingovej zmluvy podpis ďalšej, ale bez bližšie dohodnutých podmienok, iba s odkazom na úverové podmienky. Dodávateľ vnútil spotrebiteľovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v čase podpisu zmluvy vo sfére jeho záujmu. Z predtlačie úverovej zmluvy vyplýva, že odporca podpisom zmluvy sa súčasne podpísal aj pod tú časť textu, ktorá je vytlačená v dolnej časti zmluvy drobným, voľným okom takmer nečitateľným písmom a ktorá sa týka absolútne iného právneho vzťahu, ktorý mal vzniknúť až v budúcnosti. Je možné prijať záver, že odporca nemal v úmysle okrem predmetnej úverovej zmluvy uzatvoriť aj zmluvu o revolvingovom úvere a preto ju treba považovať za absolútne neplatný právny úkon pre nedostatok vôle odporcu. Odporca chcel získať ako spotrebiteľ úver na zakúpenie tovaru, čo bolo primárne jeho pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu s navrhovateľom, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny, ktorá v sebe obsahovala aj náležitosti iného právneho úkonu. Zmluvu o revolvingovom úvere, ako aj úverovú zmluvu je potrebné podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Pre absenciu individualizácie zmluvy o revolvingovom úvere v smere náležitostí požadovaných v zmysle ust. § 4 ods. 2, 3 citovaného zákona, a s tým súvisiacim nedostatkom jej písomnej formy predpísanej zákonom, k uzatvoreniu platnej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi nedošlo. Vzhľadom na spôsob vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy a jej štylizáciu je dôvodné predpokladať, že odporca ako priemerný spotrebiteľ nemohol vedieť, že spolu s úverovou zmluvou uzatvára i zmluvy o revolvingovom úvere I, II. Vyššie uvedené zmluvy je preto potrebné posúdiť ako absolútne neplatné právne úkony, neplatné od samého začiatku v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Navrhovateľ by mal právo iba na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože odporca uhradil navrhovateľovi viac ako mu navrhovateľ poskytol (odporca čerpal 1 027,08 eur a uhradil 1 238,01 eur), súd ako nedôvodný zamietol.

Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

V zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. súd zaviazal navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov konania 142,78 eur. Trovy konania pozostávajú z dvoch úkonov právnej služby po 51,45 eur, dvoch režijných paušálov po 8,04 eur a z DPH 23,80 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ. Podľa neho súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci. Nesúhlasil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch a ani ustanovenia Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka nezakazujú možnosť, aby na základe jednej písomnej úverovej zmluvy bolo dojednaných viacero úverov. Mal za to, že predmetná zmluva spolu s úverovými zmluvnými podmienkami spĺňa všetky zákonom stanovené formálne a obsahové náležitosti. V tejto súvislosti uviedol, že odporcovi nevznikla žiadna povinnosť v okamihu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, ale až okamihom účinnosti tejto zmluvy v dôsledku aktivovania karty, a preto nedochádza akcesorickým uzatvorením zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru k vzniku nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi ním a odporcom. Odporca mal totiž záujem na tom, aby platná revolvingová zmluva sa stala aj účinnou, keďže vykonal prejav vôle smerujúci k aktivovaniu karty a začal čerpať úver. Zdôraznil, že pri podpise zmluvy nebolo voči odporcovi vyvíjané žiadne násilie, a preto požiadavka platnosti právneho úkonu ohľadne existencie vôle bola v danom prípade splnená. Uzavrel, že právny úkon bol urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Rovnako tak nesúhlasil s právnym záverom súdu prvého stupňa o nedodržaní predpísanej písomnej formy zmluvy podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže odporca si pri čítaní návrhu úverovej zmluvy musel byť vedomý, že uzatvára zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, pričom o dojednaní takéhoto druhu úveru navrhovateľ informuje svojich klientov na líci zmluvy. Rovnako tak žiadny právny predpis neustanovuje, kde má byť na listine, zachycujúcej písomný prejav vôle umiestnený podpis. Mal za to,

že zmluva je celistvá, bola uzavretá v písomnej forme na jednej listine, určitým, slobodným a vážnym prejavom vôle odporcu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Úverové zmluvné podmienky navrhovateľa (ďalej len „ÚP“), ktoré boli uvedené na rube (strana 1. ÚP) Zmluvy a na samostatnom liste (strana 2. a 3. ÚP). Odporca bol so znením ÚP oboznámený a podpisom zmluvy prejavil súhlas byť nimi viazaný a potvrdil, že sú mu všetky ustanovenia ÚP zrozumiteľné a sú dostatočne určité. V súlade s judikatúrou súdov, celistvosť listiny možno posudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom. V takýchto a podobných prípadoch je totiž potrebné dať prednosť vážne mienenému a obsahovo bezchybnému prejavu vôle pred striktným a bezúčelným formalizmom (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 27. 3. 2008, sp. zn. 26 Cdo 2317/2006, odborný článok s názvom „Podpis na súkromných listinách JUDr. Feketeho, CSC., publikovaný v časopise justičná revue, 60, 2008, č. 2, s. 201 - 215). Taktiež sa odvolal aj proti trovám, ktoré súd priznal vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko tieto považoval za neúčelné, pričom poukázal i na skutočnosť, že ministerstvo hospodárstva poskytuje dotácie spotrebiteľským združeniam na zastupovanie spotrebiteľov v konaní pred súdom. S poukazom na uvedené preto navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne po stránke právnej i skutkovej, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec. Navrhovateľ v postavení dodávateľa spôsobom, akým malo dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere, vnútil spotrebiteľovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v čase podpisu zmluvy vo sfére jeho záujmu. Z predtlaču predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že podpisom úverovej zmluvy sa žalovaný spotrebiteľ súčasne podpísal aj pod tú časť textu, ktorá je vytlačená v dolnej časti zmluvy drobným, voľným okom takmer nečitateľným písmom. Spôsob, ktorým sa navrhovateľ ako poskytovateľ finančných služieb pokúšal uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere, pokladá za zavádzanie spotrebiteľa. Mal za to, že primárnym záujmom žalovaného spotrebiteľa bolo uzatvorenie úverovej zmluvy na kúpu tovaru pričom nevedel, že s dodávateľom uzatvára aj iný zmluvný vzťah, a to zmluvy o revolvingových úveroch. V tomto prípade sa preto jedná o nedostatok vôle konajúcej osoby odporcu vstúpiť do iného zmluvného vzťahu s navrhovateľom ako bolo primárne vo sfére jeho záujmu. Pokiaľ navrhovateľ vo svojom odvolaní uvádza, že odporca aktiváciou karty prejavil slobodne a vážne svoju vôľu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere, tak s týmto zásadne nesúhlasí, pričom uviedol, že absolútne neplatný právny úkon nemožno dodatočne schváliť (ratihabícia). Pokiaľ teda takto uzatvorená zmluva je od počiatku absolútne neplatným právny úkonom, odporca nemohol žiadnym iným úkonom resp. konaním tento úkon schváliť a urobiť ho platným. Taktiež odkladacia podmienka nemôže byť účinne naplnená v prípade absolútnej neplatnosti právneho úkonu, pretože absolútne neplatný právny úkon nemôže byť ani konvalidovaný naplnením odkladacej podmienky. Z hore uvedených skutočností vyplýva, že zmluvu o revolvingovom úvere prvostupňový súd správne posúdil ako absolútne neplatný právny úkon, a teda sa zrušuje ex tunc, od samého začiatku. Na podporu prednesenej právnej argumentácie dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/115/2012 zo dňa 28.02.2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/176/2012 zo dňa 28.11.2012 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/176/2013 zo dňa 20.06.2013. Čo sa týka odvolania navrhovateľa proti výroku, ktorým súd priznal vedľajšiemu účastníkovi právo na náhradu trov konania, uviedol, že s argumentáciou navrhovateľa zásadne nesúhlasí. Súd prvého stupňa pri priznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením na súdoch. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z Čl. 47 ods. 2 Ústavy. Ďalej poukázal na rozhodnutia iných krajských súdov. Z uvedeného vyplýva, že aj vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbrani“. Práve preto vedľajší účastník je právne zastúpený advokátmi, ktorí sú ochotní takéto právne zastupovanie realizovať. Aj keď neprijateľnosť zmluvných podmienok a posudzovanie nekalých obchodných praktík vyhodnocuje súd v zmysle judikatúry Súdného dvora EÚ ex offio, nemôže poučiť spotrebiteľa o premlčaní, prípadne mu dávať návrhy k náležitej právnej argumentácii proti dodávateľom. Vstupom vedľajšieho účastníka do konania sa navrhovateľ zrazu v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože priemerní spotrebiteľia sa

nedokážu v súdnom konaní náležite brániť a často na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov z dôvodu svojej neinformovanosti, prípadne nedostatku prostriedkov na právne zastúpenie, rezignujú. V predmetnej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktáčnom procese. Tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil ako dôvodný a správny a zaviazal navrhovateľa aj na náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplata sumy 652,81 eur, vyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 99,93 eur a úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 652,81 eur od 05.08.2014 do zaplata, z titulu poskytnutého úveru na základe zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, ktorú účastníci uzatvorili dňa 23. 11. 2007.

V danej veci niet sporu o tom, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú účastníci konania uzatvorili dňa 23. 11. 2007 a z ktorej navrhovateľ vyvodzuje svoj nárok. Bolo preto dôvodné naň aplikovať právne normy spotrebiteľského práva a to zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku právneho vzťahu (ďalej len Zákon o spotrebiteľských úveroch) ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách tak, ako to správne učinil i súd prvého stupňa.

Tento v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie, na základe ktorého správne zistil skutkový stav veci a túto i správne právne posúdil. Keďže odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením jeho rozhodnutia, využijúc postup podľa § 219 ods. 2 OSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa a na ne v podrobnostiach ďalej poukazuje.

Reagujúc na námietky odvolateľa uvádzané v jeho odvolaní odvolací súd osobitne podčiarkuje, že podľa § 4 ods. 1-3 Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikáciu vlastníctva, adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, meno a adresu spotrebiteľa, ročnú percentuálnu mieru nákladov, podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, výpočet nákladov, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov a taktiež oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti, sankcie za porušenie zmluvy, podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek, spôsob zániku záväzku zo zmluvy, ako i práva spotrebiteľa podľa § 7. Zároveň zmluva o spotrebiteľskom úvere pre svoju platnosť musí spĺňať i základné náležitosti právneho úkonu ustanovené v § 37 ods. 1 OZ, týkajúce sa vôle (musí byť uzatvorená slobodne a vážne) a prejavu vôle (musí byť určitá a zrozumiteľná), inak je absolútne neplatná. Pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4 a na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplnujúce informácie (§ 3 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch).

Z hľadiska skutkového stavu v súdnej veci nepochybne bolo preukázané, že účastníci konania dňa 23.11.2007 uzatvorili úverovú zmluvu č. 3711141612, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporcovi finančný úver vo výške 10.000,-Sk, pri RPMN 48,70 % a konečnej výške úveru 17.388,-Sk, ktorý sa zaviazal odporca zaplatiť navrhovateľovi v 36-tich mesačných splátkach po 483,-Sk. Neoddeliteľnou súčasťou tejto úverovej zmluvy boli i úverové zmluvné podmienky navrhovateľa a odporca svojím podpisom potvrdil, že je s nimi oboznámený, že sú mu zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaný. Rovnako tak vychádzajúc z obsahu predmetnej úverovej zmluvy odporca podľa predtlaču nachádzajúcej sa v dolnej časti zmluvy drobným, voľným okom

takmer nečitateľným písmom „súčasne s navrhovateľom uzatvára zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru s vydaním platobnej úverovej karty v zmysle a za podmienok ustanovení hlavy 9, 10, 11 a 12 úverových zmluvných podmienok. Navrhovateľ v tomto konaní uplatnený nárok nevyvodzuje zo samotnej úverovej zmluvy, ale práve zo zmluvy o revolvingovom úvere, na základe ktorej vydal odporcovi úverovú kartu a poskytol mu úverový rámec. Súd prvého stupňa preto správne vo veci postupoval, pokiaľ posudzoval, či medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu platnej zmluvy o revolvingovom úvere, z titulu ktorej sa domáha plnenia od odporcu v tomto konaní. I podľa názoru odvolacieho súdu pre absenciu individualizácie zmluvy o revolvingovom úvere v smere náležitostí požadovaných ust. § 4 ods. 2, 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a s tým súvisiacim nedostatkom jej písomnej formy predpísanej zákonom k uzatvoreniu platnej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere účastníkmi konania nedošlo. Jej neplatnosť vyplýva i z ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný. Tento záver nie je spôsobilý spochybniť skutočnosť, že podpisom úverovej zmluvy, ktorou navrhovateľ poskytol odporcovi 10.000-Sk z titulu spotrebiteľského úveru, odporca zároveň podpisoval, že s navrhovateľom uzatvára i zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru tak, ako to bolo uvedené v dolnej časti zmluvy. Bezpochyby totiž ide o tzv. formulárovú zmluvu, pre ktorú je charakteristické, že jej obsah nie je výsledkom dohody zmluvných strán, ale tento bol vopred určený navrhovateľom v postavení dodávateľa bez toho, aby odporca v postavení objednávateľa mal možnosť ju ovplyvniť. Posudzovaná zmluva svojím rozsahom, štruktúrou, ako i voľbou písma je štandardnou adhéznou zmluvou, pre ktorú je typický dlhý neprehľadný text napísaný miniatúrnym, ťažko čitateľným písmom s odkazom na úverové zmluvné podmienky tvoriace jej neoddeliteľnú súčasť v rozsahu 3 strán, obdobne napísané nečitateľným písmom bez zrejmeho zvýraznenia jednotlivých častí, vrátane zmluvných podmienok týkajúcich sa revolvingových úverov. S ohľadom k predostrenému spôsobu vyhotovenia zmluvy a jej štylizácii je preto dôvodný záver, že odporca v postavení priemerného spotrebiteľa ani nemohol vedieť, že spolu s úverovou zmluvou uzatvára i ďalší záväzkový vzťah s navrhovateľom a to zmluvu o revolvingovom úvere. V tomto smere navrhovateľom predkladané úvahy preto považoval za nenáležité, keď naopak je potrebné vychádzať z toho, že určitosť písomného prejavu je objektívna kategória a prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti ani medzi účastníkmi právneho vzťahu, ani u osôb nezúčastnených na ich zmluvnom vzťahu.

Odvolací súd ďalej vyhodnotil odvolanie navrhovateľa ako nedôvodné aj v časti, v ktorej napadol výrok rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania domáhajúc sa, aby vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhrada trov konania nebola priznaná pre ich neúčelnosť. Nestotožnil sa tak s námietkami navrhovateľa, v zmysle ktorých trovy konania vedľajšieho účastníka nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Vedľajší účastník má právo na náhradu trov konania ako rovnocenný účastník konania, pretože ide o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcu), vykonával v ňom procesné úkony smerujúce k účelnému bráneniu jeho práv, na ktoré ho Občiansky súdny poriadok oprávňoval, na základe čoho mu v prípade úspechu nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania zákonným spôsobom vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v konečnom dôsledku vedúce k procesnému úspechu odporcu, a preto niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

Súd prvého stupňa preto správne uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 142,78 eur tak, ako ich bližšie špecifikoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď pri ich vyčíslívaní postupoval dôsledne podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, disponuje právom zvoliť si advokáta, ktorý ho bude v konaní zastupovať, v dôsledku čoho odvolací súd aj vo väzbe na výsledok sporového konania považuje vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia za účelne vynaložené. Skutočnosť, či sa vedľajší účastník v konaní nechá právne zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka, keďže ide o jeho právo vyplývajúce o.i. z článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, keď odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný odvolací súd náhradu

trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento si ju neuplatnil. V odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu odvolací súd priznal k náhrade trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci, t.j. 41,59 eur podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa/vychádzajúc z hodnoty predmetu odvolania 652,81 eur/ + režijný paušál 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky + DPH, spolu 59,87 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.